

De tristitia II

S-a stins de mult sclipirea vioaie din culoare,
Contururile șterse-s de o ciudată ceață,
Fotografia clipa a prins-o-n închisoare,
La fel cum moartea ține închisă o viață.

Ingenuu, pe rosul carton răsare-un chip,
Sunt eu, cel de-altădată, dar parcă nu sunt eu,
Ci asemănător mi-e, precum un arhetip
Ce la ființă dreptul mi-l dă, precum un zeu.

Ce văd nu-i amintire formându-se ardentă
Din vreo dorință sau din vreun gând nedeslușit,
E-o mărturie calmă, tăcută, dar prezentă,
În care timpul n-are-nceput și nici sfârșit.

A fost o clipă-n care o rază a fost prinsă
Și siluită pentru a-mi ține chipul viu,
A stat atâta vreme ascunsă-n chip și stinsă,
Și-abia acum tresare, mirată, în laviu,

Căci dintr-o dată-l vede pe cel de-atunci, din nou,
Dar cine-i viu și cine e în fotografie?
Și cine-i privitorul și cine e-n tablou?
Și cine cui îi intră-n a sa biografie?

Privirea-mi se scufundă în ochii mei de-atunci,
Dar, ca dintr-o oglindă, mi se ntoarce-ndată,
Cum chipul se răsfrânge-ntr-un lac cu ape-adânci,
Sau cum e-ntors un strigăt în peștera boltată.

Și-n loc să-l văd pe-acela, prin el mă uit la mine,
Și tot la fel, acela prin mine se privește,
Un vâl de reverie se-ntinde de la sine
Și muta-nlănțuire-a privirii-ncremenește.

Când se ridică vălul din lunga reverie,
Nu-i nimeni, doar un abur mai stăruie-n alboare
Intrând sfios și mistic într-o fotografie.
...Și parcă o lucire pe chip acum răsare.